

kunde ønske at faa klaret, det er vedrørende § 16, 2det Punktum, sammenholdt med § 10. Der staar i § 16, 2det Punktum: „Dog bliver, saafremt det, for at forhindre Smittes videre Udbredelse, maatte være nødvendigt at tilintetgøre smittefarlige Genstande, saasom det døde Kreaturs Hud, Foderstoffer, Hø, Halm, Staldrevisitter og lignende, det derved foranledigede Tab at godtgøre Ejeren af det offentlige i Overensstemmelse med Reglerne i § 8.“ Naar der staar „maatte være nødvendigt“, og naar der i det efterfølgende Punktum staar „paabudt“, saa staa disse 2 Ting i Modsetning til hinanden; thi „paabyde“ kan man kun for mere ondartede Sygdommes Vedkommende, det er klart; men naar der staar „maatte være nødvendigt“, naar en Dyrlæge med Hensyn til Tuberkulose eller andre mere eller mindre smitsomme Sygdomme finder det nødvendigt at bruge Tvangsforanstaltninger: kan saa ogsaa Erstatning faas herfor eller ikke? Det er det, jeg ikke kan se, og som jeg ønsker klargjort, for saa vidt det paa det nuværende Standpunkt lader sig gøre.

Dernæst er der kun en Bemærkning, jeg vil gøre, og det er angaaende Bestemmelsen om Betalingen for de Forretninger, Dyrlægerne skulle udføre, der staa opførte i dette Lovforslag paa samme Maade som i de tidligere, naagte Udvalget som bekendt ansaa dem for temmelig høje, men det er jo Forhold, man kan forhandle om. Jeg skal ikke sige videre i denne Sag, men kun tilføje, for ikke at skulle tage Ordet i den efterfølgende Sag, at det er jo ogsaa muligt, at man kan forhandle videre om denne Lov paa dette Grundlag, endskønt det maa indrømmes, at den vanskelig kan komme alle til gode, men særlig begunstiger de større Ejendomsbesiddere, som have Staldrum og Plads til at lade denne Prøve foretage.

Nær: I al sin Almindelighed skal jeg udtale min Tilfredshed med, at dette Lovforslag er kommet frem. Jeg tilstaar, at jeg uden for Tinget har undret mig noget over, at denne Sag, da den var fremme i Tjor, ikke kom til den Behandling. Jeg har søgt Oplysninger derom og har til Dels ogsaa faaet Svar, nemlig, at man ikke kunde enes om de Bestemmelser, der skulde indføres i Loven. Jeg gør Dem ingen Berødelser i saa Henseende, jeg ser meget godt, at det er en meget omfattende Lov, og at man maa være meget forsigtig med de Bestemmelser, man sætter ind i Loven; men paa den anden Side skulde jeg tro, at alle Landboere ere enige med mig om, at det er paa høje Tid, vi faa lovgivet om dette

Spørgsmaal. Jeg har haft Erfaring selv i det sidste Aar Naar og har endogsaa i Naar haft det Tilfælde, at en Ko blev angrebet af en smitsom Sygdom, og at min Gaard derfor blev affpærret i en Maaned, saa jeg har jo noget praktisk Begreb om, hvorledes man bærer sig ad under de nuværende Forhold og med den Lov, der nu er til vor Naadighed. Jeg nærer de samme Betæneligheder over for dette Spørgsmaal som den ærede sidste Taler, der jo har haft rig Lejlighed til at sætte sig ind i denne Sag, da han, saa vidt jeg forstod, har været Medlem af Udvalget i Tjor. Det glæder mig at høre, at Sagen er tilstrækkelig underløst, og jeg tvivler ikke paa, at det vordende Udvalg vil have al sin Opmærksomhed henvendt derpaa.

Der er 2 Hovedretninger, jeg har haft min Opmærksomhed særlig henvendt paa. Den ene er nemlig omstændelig omtalt af det ærede Medlem, nemlig Dyrlægernes Indgriben. Vel forstaar jeg, at det er nødvendigt at give Dyrlægen en bestemt Ret i saa Henseende, men saa vidt jeg kan forstaa, kan en Dyrlæge efter Forslaget handle paa Maa og Faa. Naar en Dyrlæge f. Eks. tilfældigvis kommer forbi et Dyr paa Markedet, og han faar Mistanke til det, kan han, selv om Ejeren ikke har mindste Aenelse om, at Dyret er sygt, forlange af Ejeren, at han undertaster sig de Forskrifter, som dette Lovforslag indeholder, og det er rimeligt, at det kan føre til stor Vilkaarlighed. Men dette er dog Ting, som nærmere ville kunne undersøges i Udvalget, og jeg haaber, man vil komme til Forstaaelse herom.

Den næste Betænelighed, jeg har, er angaaende Erstatningen til en Ejers, som er saa uheldig at have flere eller færre Dyr, som blive mere eller mindre syge. Saaledes som det nu er, kan det ligejærem føre til Ruin for dem, hvis Dyr blive ingrebne, og Erstatningsspørgsmaalet, saaledes som det er opstillet her, forekommer mig ikke at være omfattende nok. Jeg er ikke tilfreds med, at man vil foreholde mig, at det vil blive meget byrdefuldt for det offentlige, idet det vil være store Summer, her bliver Tale om; thi jeg vil paa det bestemteste holde fast paa, at det er mere om at gøre at redde den enkelte Mand fra Ruin fremkaldt ved, at han er saa uheldig at faa sin Besætning angreben af smitsom Sygdom. Det offentlige kan bedre bære Tabet, end den enkelte Mand kan. Jeg frygter for, at dersom man ikke hurtig kommer til at paavise, hvem Erstatningen kan gives, vil det i adskillige Tilfælde blive for lidt. Jeg haaber altsaa ogsaa, at det vordende Udvalg vil